

ВИЩЕ РІВЕНЬ ПІДГОТОВКИ ВИКЛАДАЧІВ

НАПЕРЕДОДНІ ПІДСУМКОВИХ ЗАНЯТЬ У МЕРЕЖІ
ПАРТІЙНОЇ ОСВІТИ

Одне з головних завдань вузу — виховувати у студентської молоді почуття глибокого патріотизму, відданості ідеям марксизму-ленізму, любові до нашої соціалістичної Батьківщини. Широко пропагувати переваги соціалізму перед капіталізмом.

Це завдання повинно вирішуватися не тільки викладачами суспільних наук. Кожен викладач вузу повинен в першу чергу бути вихователем майбутнього радянського спеціаліста, провідником політики нашої партії.

Ось чому підвищення ідейності викладання, теоретичного рівня самих викладачів дуже важливо і завжди актуально. Вирішує це завдання і колектив механіко-математичного факультету.

На факультеті працюють два методологічні семінари і один теоретичний. Методологічним семінаром по загальних проблемах філософії керує зав. кафедрою філософії університету професор В. М. Костюк. На заняттях семінару були зроблені доповіді доц. Ю. М. Шмандіним «Про природу математичної творчості», проф. М. І. Гавриловим «Застосування математичних засобів у вивченні явищ природи», доц. П. Д. Варбанцем «Радянсько-американські відносини на сучасному етапі» та ін. Найбільш цікаво, крім указаних доповідачів, виступили проф. М. С. Синюков, доцент С. М. Кіро та ін.

В методологічному семінарі «Філософські проблеми прикладної математики» (керівник доц. В. І. Богданович) займаються співробітники обчислювального центру. В доповідях головна увага приділялась питанням методології прикладної математики. Такі доповіді як «Прикладна математика і світогляд», «Принципи методологічної, організаційної та технічної єдності», «Основні методологічні і системні принципи побудови і розробки автоматизованих систем управління» та ін. викликали інтерес у слухачів.

Вивчення розвитку XXIV з'їздом КПРС актуальних питань наукового комунізму присвячена робота теоретичного семінару, яким керує доцент Р. А. Личковський.

В ряді доповідей на семінарі були розглянуті такі важливі проблеми, як «Розвиток XXIV з'їздом КПРС марксистсько-ленінської теорії соціалістичної революції», «Закономірності розвитку соціалістичних націй», «Соціалізм і природа» та ін.

Недавно партком університету розглянув роботу цих семінарів. Оцінюючи в основному позитивно діяльність семінарів, члени парткому указали на ряд недоліків, ліквідація яких дозволила б підвищити їх ефективність.

Так, значна частина учасників семінарів відвідує заняття нерегулярно, іноді на заняттях буває присутніх тільки половина складу. Ніякі заходи до тих, хто пропускає заняття, не приймаються. На деяких семінарах мала активність слухачів.

Недостатньо чітко ведеться облік занять. Хотілось би, щоб тези доповідей збиралися старостами, як це робиться в семінарі доцента В. І. Богдановича, щоб учасники семінару могли скористатися ними.

Партійне бюро недостатньо контролює роботу семінарів, відвідування занять та активність слухачів.

Партком вказав на необхідність більш суворого обліку відвідування семінарів з боку партійних бюро і керівництва кафедр.

Зараз, перед закінченням учебного року в мережі партійної освіти і формуванням мережі на наступний рік, партійним бюро факультетів треба вжити заходів до того, щоб підсумкові заняття пройшли всюди організовано, при високій активності слухачів. Формувати мережу партосвіти на наступний рік треба дуже серйозно і відповідально. Жоден робітник університету не повинен залишитися за межами політичного навчання. Треба враховувати побажання співробітників при зарахуванні їх в ту чи іншу форму навчання.

Не можна забувати, що політичне навчання — важлива складова частина виховання колективу.

Л. КРУК,

доцент кафедри політекономії
ОДУ.

До університету

ОБМІН

КОМСОМОЛЬСЬКИХ
ДОКУМЕНТІВ

ЕКЗАМЕН НА ЗРІЛІСТЬ

Підготовку до обміну комсомольських документів ми почали ще під час звітно-виборної кампанії. Звіти й вибори мали помітний вплив на хід підготовчої роботи. На зборах частіше звучали критика і самокритика. Ми з особливою цікавістю прислуховувались до виступів комсомольців, прагнули розібратись в характері критичних зауважень.

Звірка показала, що у нас покращилась якість роботи по організаційно-політичному зміцненню комсомольських організацій. Менше стало порушень порядку постановки на облік і зняття з обліку комсомольців, збільшилось число членів ВЛКСМ, які мають постійне громадське доручення.

Наші завдання зв'язані перш за все з піклуванням про підвищення якості суспільно-політичних знань, розвиток гурткових форм роботи, розширення мережі клубів і лекторіїв. Важливі заходи по

дальшому поліпшенню марксистсько-ленінської освіти і комуністичного виховання майбутніх спеціалістів накреслені у постанові ЦК КПРС «Про роботу в Московському вищому технічному училищі ім. М. Е. Баумана і Саратовському державному університеті ім. М. Г. Чернишевського по підвищенню ідейно-теоретичного рівня викладання суспільних наук». Комсомольське бюро комітету активно допомагає партійній організації і

викладацькому колективу в реалізації цієї постанови. Вона відіграла важливу роль в організації руху студентів на боротьбу за міцні знання, активну громадянську позицію в житті, високі моральні ідеали.

Тому перші квитки нового зразка, на наш погляд, мають право одержати відмінники навчання, активні учасники науково-дослідної роботи, ударники студентських будівельних загонів. Їх приклад повинен залучити студентську молодь до свідомого і активного оволодіння знаннями, вміння їх застосування в умовах наукового пошуку, у сфері матеріального виробництва.

Організаційні заходи в ході обміну комсомольських документів — ніщо без ідеологічної роботи. Так, наприклад, при проведенні Ленінського заліку виявилось, що там, де залік проходив організовано і змістовно, зростає громадська активність юнаків і дівчат, їх політичний і загальноосвітній рівень.

Для кожного комсомольського керівника обмін документів — це екзамени на зрілість, перевірка його уміння практично організувати справу.

В. РОДІОНОВА,
заступник секретаря комсомольського бюро механіко-математичного факультету по ідеологічній роботі.

XVII з'їзд комсомолу і II пленум ЦК ВЛКСМ намітили строки і визначили зміст важливої організаційно-політичної акції Союзу молоді — обміну комсомольських документів. Обмін повинен допомагати комсомольським організаціям підвищити трудову і громадську активність членів ВЛКСМ, покращити роботу всіх ланок ВЛКСМ по виконанню рішень XXIV з'їзду КПРС і XVII з'їзду комсомолу, завдань, поставлених у Привітанні ЦК партії і промові Л. І. Брежнева на XVII з'їзді ВЛКСМ.

Головні завдання нашої комсомольської організації в період обміну документів були сформульовані в рішеннях факультетських і курсових зборів. Перш за все мова йшла про участь комсомольців у змаганні під девізом: «Батьківщині, партії — відмінне навчання!»

У політико-виховній діяльності допоможуть нам такі надії, перевірені форми індивідуальної роботи як Ленінський залік, суспільно-політична атестація і звіти членів Союзу на зборах, засіданнях комітетів і бюро ВЛКСМ.

Комсомольське бюро факультету намітило ряд організаційних справ: вивчити практику розподілу комсомольських доручень, впровадити інформаційну систему по критичних зауваженнях. Ще під час звітно-виборної кампанії комітет комсомолу звив заходи по зміцненню якісного складу виборного комсомольського активу, керуючі кадри підбирались на основі ділових якостей, перевірки їх на конкретному дорученні.

КОНКУРС

НА КРАЩУ ДИПЛОМНУ РОБОТУ

З 21 травня по 25 червня в університеті провадиться конкурс «На кращу дипломну роботу».

Мета його — мобілізація студентів на оволодіння марксистсько-ленінським методом пізнання, глибокими і міцними знаннями, підвищення інтересу до виконання науково-дослідної роботи; виховання у них любові до своєї спеціальності, прагнення постійно розширювати світогляд, розвиток навичок самостійної роботи.

Загальне керівництво конкурсом здійснюють конкурсна комісія університету, а на факультетах — факультетські журі. До складу конкурсної комісії входять представники ректорату, декани і представники комітету комсомолу.

До участі в конкурсі допускаються всі випускники університету, які представляють до 20 травня свої роботи. Проводиться він у три тури. Перший тур — з 21 травня по 31 червня на кафедрах (відкрито обговорюється кожна робота). Другий тур — з 1 по 15 червня на факультетах. Допускаються по два дипломники від кожної кафедри. Третій тур — за підсумками факультетських турів — з 15 по 25 червня окремо на природознавчих і гуманітарних факультетах і загальноуніверситетських кафедрах.

При оцінці дипломної роботи враховуються: актуальність тематики, наукова, теоретична і практична цінність одержаних резуль-

татів: повнота використання літературних даних, використання літератури іноземною мовою, наскільки сучасна методика виконання роботи, як оцінюються погрешності вимірювання, використання ЕОМ; якісь роботи відповідає тематиці кафедри; якість оформлення і зовнішній вигляд роботи. Результати конкурсу будуть оголошені 1 липня.

Всі переможці конкурсу одержать посвідчення (дипломи). Встановлюються грошові премії: дві перших — по 50 крб., чотири других — по 25 крб.; вісім третій — по 10 крб.

Всі учасники університетського конкурсу преміюються путівкою у спорттабір.

ПИСЬМЕННИК — ГІСТЬ СТУДЕНТІВ

Зустріч
з К. М. СИМОНОВИМ

Я не помню, сутки или десять Мы не спим, теряя счет ночам. Вы, в похожей на Мадрид

Одессе, Пожелайте счастья москвичам... Ці рядки були написані Костянтином Симоновим під час героїчної оборони Одеси в грізному 1941 році.

Так, лауреат Ленінської премії, Герой Соціалістичної Праці Костянтин Михайлович Симонов був учасником оборони нашого міста. Декілька своїх творів присвятив письменник місту-герою.

І ось напередодні свята 30-річчя Великої Перемоги відомий радянський письменник був гостем нашого університету. У тричасовій бесіді він відповів на численні запитання студентів та викладачів, розповів про роботу над кінострічкою «Шел солдат», поділився спогадами і творчими планами. А на закінчення зустрічі, як завжди — автографи.

Саме цей момент і зображено на знімку.

О. ЛЕВІТ,
кор. «ЗНК», фото автора.

Спасибі, біофак

З шумом билися морські хвилі. Водяні бризки падали на крила чайок, які літали над морем. В зарослях прибережних трав настоєжено застигли косулі, світилися очі тигра... Перед очима миготіли строкати крила метеликів, по стеблинах трав повзали жуки.

Це був не заповідний куточок природи, а методичний кабінет, підготовлений в дарунок нам вмілими руками студентів біологічного факультету Одеського держуніверситету.

Зафіксовані препарати, муляжі, чучела, фото створили ілюзію живої природи. Все це було зроблено членами гуртка прикладної біології під керівництвом Л. Ю. Бешевлі і передано нам, іванівським

студентам, в День біофаку. Надовго залишиться в пам'яті відвідування зоологічного музею університету, ботанічного саду, мінералогічного музею. Неможливо забути те, як ми розгубилися перед кісткяком синього кита, як дивувались багатогранністю видів рослин в ботсаду. Не забудеться відвідування музеїв, оперного театру, запам'ятаються вогні вечірньої Одеси.

Прощаючись з чудовим приморським містом, ми говорили: «Спасибі за теплий прийом, за турботу про нас тільки-но створений факультет. До зустрічі в Іванові!». Студенти біологічного факультету Іванівського держуніверситету.

НОВИЙ ГУРТОК

На філологічному факультеті почав діяти гурток соціології, яким керує старший викладач кафедри наукового комунізму М. М. Чистякова. Вже проведено два засідання. Соціологи-початківці визначили тему, над якою зараз працює весь колектив, — проблеми, пов'язані із становленням молоді сім'ї. 22 квітня гуртківці взяли участь у пленарному засіданні військово-наукового курсант-

ського товариства Одеського Вищого артилерійського училища. Вирішили разом з друзями-шефами обговорити деякі суспільні проблеми. Тут і прочитала першу доповідь, підготовлену університетськими гуртківцями, Наталя Пуха. З цікавістю прослухали присутні і доповідь курсанта В. Ісакова.

Г. ВОРОТНЮК,
студентка I курсу філфаку.

СЛАВНИМ ГЕРОЯМ ВДЯЧНІ НАЩАДКИ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Він відзначив, що велика Перемога радянського народу — це одноразова і Перемога трудящих, всіх прогресивних людей земної кулі, Перемога комуністів всієї планети.

У другій світовій війні вирішувалася доля всього цивілізованого світу. Сьогодні ми з пошаною схилиємо голови перед тими, хто відстояв у жорстоких боях честь і незалежність Батьківщини, народи Європи від ярма фашизму.

Ніколи не згасне слава воїнів, не згладиться пам'ять про тих, хто ціною життя відстояв світ від мракобієса фашизму. Промовець розповів про успіхи на трудовій вахті на честь 30-річчя Перемоги, про важливі завдання партійної організації області у завершальному році п'ятирічки. Виникає почуття гордості, відзначив П. П. Козир, що молодь з честю продовжує славі бойові та трудові традиції батьків. Партія проявляє постійну турботу про студентів, і молодь відпо-відає хорошим навчанням, вона прагне бути гідною слави батьків.

Вічна слава героям, які полягали у боях за честь і незалежність нашої Вітчизни! Хай живе КІПСР — натхненник і організатор всіх наших перемог!

Пам'ятник героям, які не повернулися в університет, відкривають учасники Великої Вітчизняної війни доцент Г. П. Гребінна, професор Д. І. Поліщук і представник студентства, лєнінський стипендіат Ігор Коваль.

Під звуки Гімну Радянського Союзу і салюту спадає покривало. Очам присутніх постає велична стела пам'ятника, на якій — суворі обличчя солдата, матроса та дівчини у пілотці.

Виступає ветеран війни, декан філологічного факультету професор І. М. Дузь. Сьогодні радість б'є в наші груди, але й сум кривавить наші серця, каже він. Світла лєнінська правда поборола чорні сили фашизму. Та з війни не повернулось багато наших друзів. І вони живуть у наших серцях, пам'яті, у нашій праці.

Ми ніколи і нічого не забудемо. І не дамо більше розпалити вогнище війни. Наша партія, народ на протязі 30 років здійснюють велику і горду Програму. Комуністична партія, її Центральний Комітет роблять все, щоб мир був у всьому світі. І ми є свідками того, як Програма миру виконується.

Від імені своїх ровесників секретар комсомольського бюро юридичного факультету Любов Федчер дає клятву на вірність славним революційним, бойовим і трудовим традиціям радянського народу.

— Колектив нашого вузу пишається його бойовою славою, каже ректор університету, членкореспондент АН УРСР професор О. В. Богатський. Його ушавили наші працівники і вихованці в боях з фашизмом і на трудовому фронті. 380 ветеранів війни й зараз працюють у колективі. Вони є прикладом і взірцем для молоді. В єдності покоління сила нашого суспільства, його непереможність.

Колектив вузу привітає з 30-річчям Перемоги заступник командуючого військами Червонопрапорного Одеського військового округу генералмайор М. М. Бунін.

До підніжжя пам'ятника учасники мітингу покладають вінки і квіти. Урочистим маршем проходить підрозділ воїнів Одеського гарнізону.

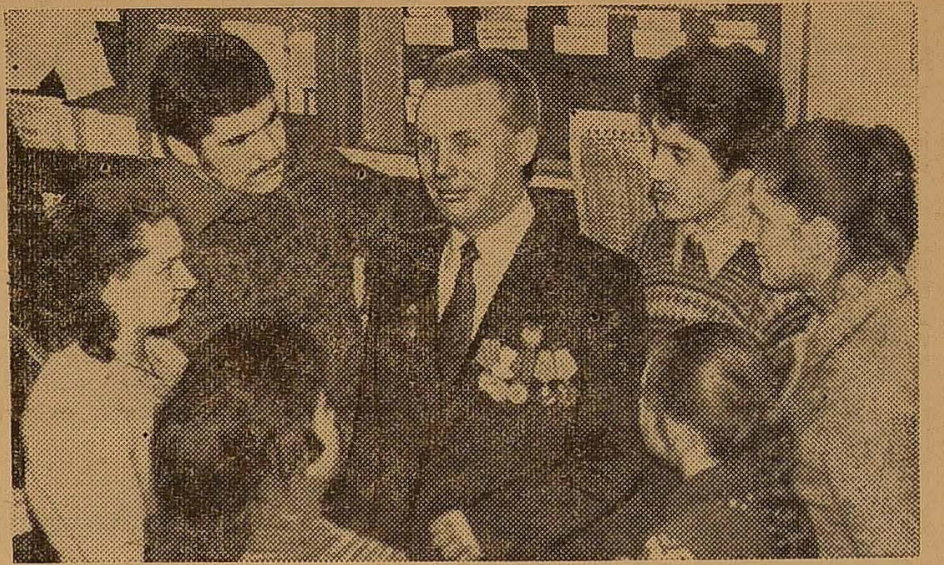
Звучать Гімн Радянського Союзу, Гімн Української РСР. Почесний караул студентів застиг біля пам'ятника. Вдячні нащадки шанують пам'ять викладачів і студентів, що полягли в боях з фашизмом, ціною життя врятували світ.

К. СЕРГЄЄВ.

На знімаках до підніжжя пам'ятника лягають вінки та квіти.

Монумент відкрито.

Фото О. ЛЕВІТА.

„ТЫ ПОМНИШЬ, АЛЕША...“

Одного разу на уроці історії в Одеській середній школі робітничої молоді № 18 один із учнів запитав: «Олексіє Петровичу! Ви знайомі з письменником Веселовим?».

«Ні, а що?» — питанням на питання відповів учитель. Юнак трішки зніяковів і, здавалося, навіть розчарувався, але все ж продовжував, хоч менш впевнено: «Я зараз читаю його книгу «Три года в тылу врага». Автор дуже часто називає командира роти партизанів товариша Маркушина і з теплою відзивається про нього. Не про Вас це?».

Хвилювання учителя зупинило учня. Настала непередбачена пауза. Клас завмер, а Олексій Петрович у думках повернувся до подій більше ніж тридцятирічної давності.

«Ви про Іллю Івановича Веселова? — промовив він. — Я знаю його не як письменника, а як комісара однієї з бригад партизанської армії, яка діяла в окупованій фашистами Ленінградській області. Це про нього Ви запитали?».

«Так, про нього» — відповіли одразу кілька голосів.

Урок змінив свій звичайний характер...

Видана Пермським книжковим видавництвом книга «Три года в тылу врага» дійшла і до Одеси, де знайшла одного із своїх багаточисленних героїв. Вона розповідає про бойові дії і складне, нелегке життя партизанів Ленінградської області у роки Великої Вітчизняної війни.

Через деякий час у домі Маркушиних з'явився авторський екземпляр, на титульному листі якого поруч з друкарським шрифтом: «Боевым друзьям-партизанам посвящаю эту книгу» рукою Веселова додано:

«Дорогому другу і боевому товаришу Алексею Петровичу! Навсегда сохранятся в памяти суровые 1941—42 годы. Греховские леса, бои в Паревичах, Ваша кипучая деятельность по защите нашей Родины.

Крепко обнимаю
Илья Иванович».

Війна О. П. Маркушина застала на дійсній військовій службі. Бу-

в він сапером 10-ї армії, яка діяла на Московському напрямку під командуванням Маршала Радянського Союзу К. К. Рокоссовського, в районі Ярцево він був поранений, але залишився в строю. Був призначений командиром роти і направлений з групою бійців в район озера Селігер, у тил німецько-фашистських військ. Пізніше став командиром роти партизанського загону «Защитник Родины», який брав участь в доставці продуктів в обложеної Ленінград. Діючи зі своїми бійцями, Олексій Петрович пустив під відкіс 11 фашистських ешелонів з живою силою і технікою, які направлялися до обложеного міста. За героїзм він був удостоєний ордена Червоного Прапора.

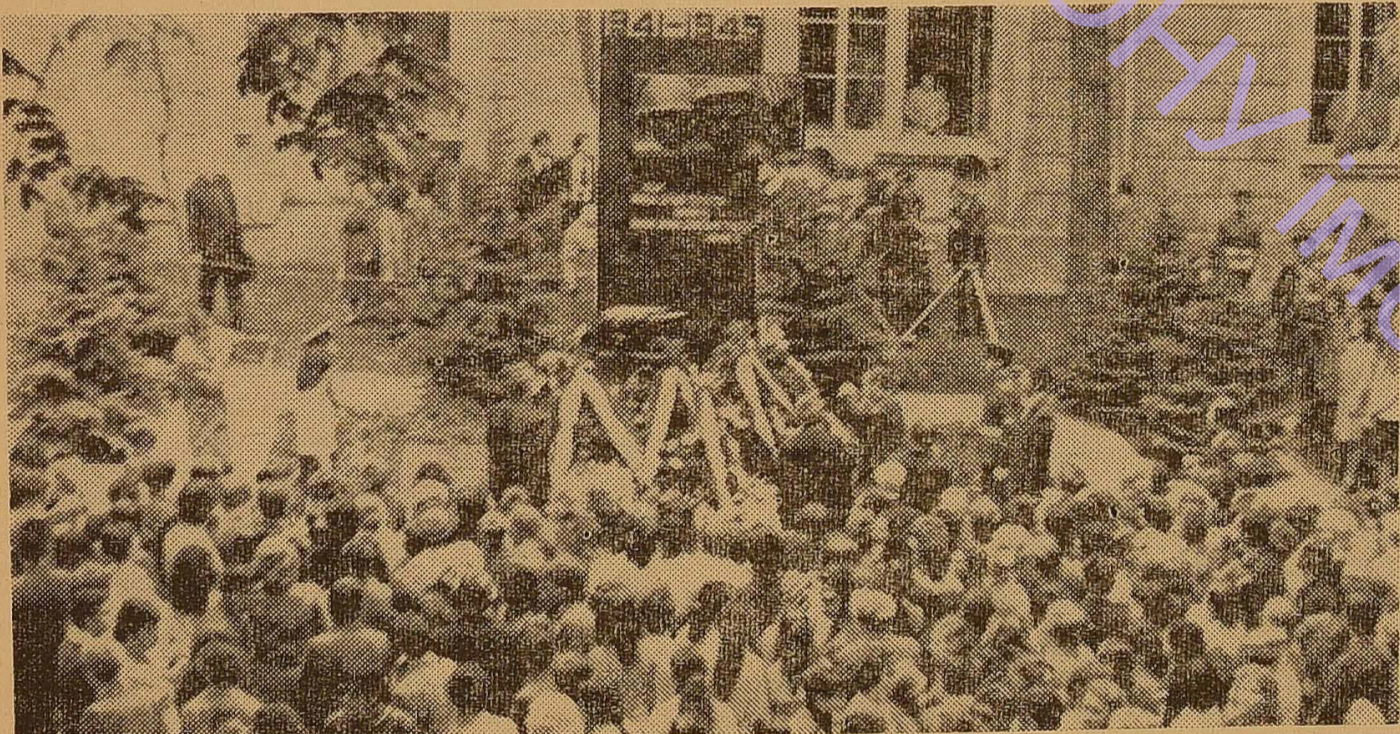
Дії партизан координувалися командуванням Червоної Армії. Роті Маркушина доручалися найвідповідальніші операції. 12 грудня 1942 року рота була направлена на знищення штабу і складів боеприпасів противника в район Дем'янський. Тут Олексій Петрович був важко поранений і тривалий час знаходився на лікуванні в госпіталі. В 1945 році він переїжджає в Одесу для продовження лікування. Воїн вимушений був піти на відпочинок, та учитель відпочивати не хотів. У 1955 році Маркушин закінчує денне відділення історичного факультету (в числі кращих студентів) нашого університету і нині продовжує свою викладацьку діяльність.

Колишній фронтвик — учитель історії Одеської середньої школи робітничої молоді № 18, заступник секретаря партійної організації, один із кращих пропагандистів.

Як безцінну реліквію зберігають в сім'ї Маркушиних книгу І. І. Веселова. Інколи Олексій Петрович просить свою дочку Людмилу прочитати дорогі серцю сторінки книги. Адже у своєму останньому бою він втратив найцінніше для людини — зір.

Летять сторінки... А капітан Радянської Армії «бачить» своїх бойових друзів такими, якими залишились в пам'яті, «бачить» тих, з ким пройшов важкі шляхи Великої Вітчизняної.

О. ЛЕВІТ.

ДОКТОРСЬКУ ЗАХИСТИТИ НЕ ВСТИГ

Серед тих, хто не повернувся в свою любиму alma mater, був молодий вчений, завідувач кафедрою гідробіології Одеського державного університету доцент Олексій Костянтинівич Макаров. Війна перервала не лише творчу роботу цього невтомного дослідника рідного краю, але й обірвала на 38 році його життя. О. К. Макаров з перших днів війни був у рядах захисників Одеси, а потім Севастополя, де загинув у 1942 році.

Своє трудове життя він починав листоношею, потім працював вантажником на залізниці, нічним сторожем. У 1924 р. поступив в інститут народної освіти, створений на базі колишнього Новоросійського університету. Навчався і одночасно працював препараторм на кафедрі зоології хребетних і гідробіології, де під керівництвом професора Д. К. Третякова і професора Н. А. Загоровського пройшов добру школу зоолога-гідробіолога. По закінченні інституту О. К.

Макаров працював іхтіологом в Українському науково-дослідному інституті рибного господарства і океанографії. Однак незабаром після смерті професора Загоровського (1934) був запрошений на завідування кафедрою гідробіології Одеського університету. Молодий, енергійний, сповнений сил і закоханості в свою роботу, він взявся за організаційну роботу кафедри. Вдень лекції і практичні заняття, а ввечері — робота студентського гуртка. На протязі 5—6 років на кафедрі були створені експозиції по фауні Баренцової, Білого, Каспійського і Чорного морів, о. Байкал та інших водоймищ. У недільні дні проводились виїзди на берег моря, прісні водоймища. Захоплення, з яким Макаров проводив екскурсії, ніколи не залишало байдужим, і прагнення знайти незвичайне і навіть «нове» в місцевій фауні було у кожного учасника екскурсії.

Багато студентів мріяли потрапити на кафедру гідробіології, де одержували добру підготовку. Оволо-

дівши методикою дослідження на третьому курсі, студенти четвертого курсу під час учбово-виробничої практики уже самостійно проводили спостереження і вивчення окремих водоймищ. Кожне водоймище вивчалось повністю, починаючи з його гідрології і кінчаючи фауною і флорою озережжя. Тому курсові роботи, введені в 1938 році, являли собою оригінальні дослідження, результати яких доповідались на наукових студентських конференціях.

Відношення Олексія Костянтинівича до студентів було виключно уважним. Це була людина великої душі. Під час виїздів на практику і за межі Одеси він приділяв багато часу не лише керівництву роботою студентів, але й умовам їх побуту. Разом з викладацькою діяльністю він проводив велику науково-дослідну роботу, яка була присвячена вивченню фауни лиманів північно-західного Причорномор'я і Чорного моря. Те, що було ним опубліковано, свідчить про велику і на-

пружену працю дослідника.

У своїх працях О. К. Макаров завжди прагнув проникнути в суть взаємозв'язку організмів у біоценозах, зв'язок біоценоза і біотопа. Ретельна обробка бентоса Дніпро-Бузького лиману дала можливість підійти не тільки до вирішення питання динаміки чисельності того чи іншого виду, але й визначити роль останнього у харчуванні риб.

Увагу вченого привертала реліктова фауна Чорноморського басейну, а також нові поселенці. Він перший прослідкував за розвитком річкових і лиманних риб у Чорному морі. З особливим інтересом і ретельністю вивчав харчування ряду риб (скупбрії, ставриди, кефалі).

В 1938 році О. К. Макарову була присуджена ступінь кандидата біологічних наук.

Результатом багаторічного дослідження фауни лиманів північно-західного Причорномор'я виявилась докторська дисертація, яку Олексій Костянтинівич по-

винен був захищати у грудні 1942 року в Москві.

Прошло багато років з дня смерті О. К. Макарова. Ми схилиємо голови перед світлим образом цієї людини, педагога, ученого і громадянина — патріота, який віддав своє життя за свободу нашої Батьківщини.

Ф. ЗАМБРИБОРЩ,
професор;
А. ЧЕРНИШЕНКО,
доцент;
Н. ШАМУТІНА.

НА ПРИЗ НАШОЇ ГАЗЕТИ

Після урочистого свята відкриття монумента на вулицях, поблизу університету, відбулася легкоатлетична естафета на приз газети «За наукові кадри». В ній взяли участь спортсмени усіх факультетів університету. Можна сподіватися, що стане доброю традицією — проводити такі естафети напередодні свята Перемоги. Ну, а володарями встановленого редакцією кубка стали студенти геолого-географічного факультету, які відмінно пройшли всі етапи естафети та першими перервали стрічку фінішу. Відповідальний редактор «ЗНК» О. В. ГОНТАР вручив переможцям перехідний приз.

На фото: старт естафети.
На одному з етапів.
Першою на фініші була студентка геофаку Галина Земцова.

Фоторепортаж кор. «ЗНК» О. ЛЕВІТА.

ВЕЧІР ДРУЖБИ

У ці дні людство святкує 30-у річницю Перемоги над гітлерівським фашизмом. Вирішальну роль у звільненні Чехословаччини і ряду інших країн зіграла Радянська Армія. Героїзм радянських солдатів, всебічна допомога, яку вони подавали населенню ЧССР, ще раз підтверджують, що Радянський Союз — наш справжній друг.

Студенти із Чехословаччини, які навчаються в Одеському університеті, як і всі радянські студенти, широко відмічали 30-річчя Великої Перемоги. Намітили ряд заходів, присвячених святкуванню цієї пам'ятної дати. Про один з них — вечір в середній школі № 103 міста Одеси мені й хочеться розповісти.

Готуватися до нього ми почали заздалегідь. В програму вечора входили національні пісні, вірші наших поетів, а також вікторина «Що ви знаєте про Чехословаччину?» Підготували питання до вікторини, яка повинна була виявити знання з географії, історії, мистецтва і національних звичаїв нашого народу.

І ось ми зібралися в актовому залі школи. Вже все приготовлено і ми з радістю і нетерпінням чекаємо початку вечора.

Відкрили його кількома словами про звільнення Чехословаччини Радянською Армією і віршами про війну. Потім — пісні, а далі вікторина.

Команда-переможець одержала від нас книгу про одне з наших міст. Але ми оцінили і другу команду, бо вона також готувалась і добре відповідала! Вона також одержала книгу про печери Чехословаччини. А інтерклубу ми залишили на пам'ять велику книгу «Чехословаччина», в якій вміщені ілюстрації різних частин нашої країни. Наприкінці ми всі разом сфотографувались і в чудовому настрої, задоволені добре проведеним вечором, поверталися додому.

Нам було дуже приємно знову поспілкуватися за шкільними партами, поговорити з учителями, а вони з радістю дізналися багато нового про Чехословаччину.

Мирослава ГРИНКОВА
(ЧССР), студентка 2-го курсу
механіко-математичного факультету.

ПОЗДОРОВЛЯЄМО!

За активну участь в оборонно-масовій роботі і військово-патріотичному вихованні трудящих в зв'язку з 30-річчям Перемоги ЦК ДТСААФ СРСР нагородив первинну організацію нашого університету Почесною грамотою.

Первинна організація ДТСААФ університету нагороджена також великим знаком «За активну роботу» обласного комітету ДТСААФ.

Знаком «За активну роботу» обкомітету нагороджені також начальник учбової частини військової кафедри М. Т. Ольшевський, голова комітету ДТСААФ Г. М. Ахламов, члени комітету ДТСААФ А. С. Слабій та І. С. Якович і голова комітету ДТСААФ хімфаку доцент Ю. А. Ткач.

Двадцять активістів нагороджені грамотами районного комітету ДТСААФ.

БІЙЦІ ПРИГАДУЮТЬ

7 травня відбулась зустріч ветеранів Великої Вітчизняної війни, членів кафедри політекономії із студентами гуртожитку № 1. Перед студентською молоддю із своїми спогадами виступили професор О. Г. Лобунець, доценти Д. О. Драгомарецький, Л. Б. Крук, М. Я. Фіногін і старший викладач Г. П. Плосконос. З розповідей бувалих воїнів знову ожили епізоди минулої війни: тяжкого 41-го, героїчного наступу радянських військ після перелому, радісної зустрічі Перемоги 9 травня 1945 року.

Затамувавши подих, слухали студенти розповіді про тяжкі бої під Ленінградом однієї з танкових рот, якою командував в той час М. Я. Фіногін, про блискучі справи наших розвідників, серед яких був і Д. О. Драгомарецький — кавалер двох орденів Слави, про хвилюючу зустріч наших військ з партизанами Полісся,

учасником якої був Л. Б. Крук, про бойову співдружність радянських і польських воїнів в роки Великої Вітчизняної війни. До речі, Г. П. Плосконос деякий час воював у складі Війська Польського, брав участь у визволенні Польщі. Про заключний етап війни розповів професор О. Г. Лобунець, який брав участь у складі 4-ї танкової армії у звільненні столиці Чехословаччини — Праги. Студентам були продемонстровані документи, карти, схеми воєнних років і фронтові фотографії. Студенти з цікавістю слухали ветеранів і від щирого серця поздоровили їх і подякували їм, вручили квіти. Після цього був продемонстрований художньо-публіцистичний фільм «Звичайний фашизм».

О. ЯКОВЛЕВ,
викладач кафедри політекономії.

ПІДСУМКИ ОГЛЯДУ

Підведення підсумків огляду-конкурсу наочної агітації, проведеного спортивним клубом ОДУ, показало, що цьому важливому розділу роботи спортсмени більшості факультетів не приділяють належної уваги. Кращою була визнана наочна агітація на хімічному факультеті (голова спортради О. Невінський), на другому місці юридичний факультет, на третьому — фізичний.

Однак навіть на цих факультетах, за винятком хімічного, недостатньо використовуються всі форми наочної агітації. На стендах замість матеріалів, які повинні відображати спортивне життя факультетів (фотографій, таблиць ходу спартакиади), часто вміщують різні вирізки із журналів і газет, а більша частина стенду зайнята грамотами і дипломами. На багатьох факультетах відсутні доски пошани кращих спортсменів. Важливим недоліком у робо-

ти спортивних рад є погана реклама змагань. На жодному з факультетів комісія не виявила оголошення про хід змагань на першість університету по зимовому багатоборству ГПО. Мало уваги приділяється і пропаганді комплексу ГПО, складання нормативів якого повинно бути постійно у центрі уваги як спортивних рад, так і комсомольських бюро факультетів. Не було що оцінювати комісії на факультетах романогерманської філології і біологічному. Саме ці факультети є відстаючими в спартакиадах ОДУ минулого і цього років. Стан наочно-агітаційної роботи на факультетах розглянуто на засіданні правління спортивного клубу університету. Прийнято рішення проводити огляд-конкурс три рази в учбовому році і підбивати підсумки після 9-го травня.

В. ГУБАНОВ,
голова комісії, член правління спортивного клубу, аспірант біофаку.

О Б'ЯВА

Комітет ДТСААФ оголошує про початок роботи курсів по підготовці водіїв-любителів та з медичної підготовки тих, хто має права водіїв.

Бажаючі навчатися на курсах мають зібратися 17 травня ц. р. о 15.30 біля військової кафедри (Шампанський провулок, 3).

Комітет ДТСААФ ОДУ.

ПІДГОТОВЧЕ ВІДДІЛЕННЯ

ХОЧУ БУТИ ФІЗИКОМ

Часто виходить так: людина в університеті, потрібен запас знань, одержаних в школі і поглиблених на підготовчому відділенні, любить її, без неї і життя свого не уявляє, а коли запитують, чому саме цю справу обрав в житті, спочатку дивується, а потім, плутаючись, починає згадувати джерела своїх захоплень.

Я ще далеко не фізик, але те, що я буду фізиком, в шкільні роки стало для мене аксіомою. Мене вона приваблює, можливо, як і багатьох інших, загадковою енштейнівської теорії, невичерпністю найменшої речовини — атома. Щоб забратись на вершину гори, потрібні сила, спритність і вміння, одержані на землі. Щоб вчитися

В. П'ЯТНИЧЕНКО,
слухач підготовчого відділення фізичного факультету.

ХУТІР ВИСОКИЙ

Вільно гуляє степом вітер. Розвієсе врізнобіч тусті трави. Рівними рядами хат розкинулося село. Колись тут був хутір. Звали його Високим, бо з нього на десятки кілометрів можна було оглянути місцевість.

Лінійками посадок і прямокутниками алей відмежовано священне місце. Перед степом в увесь зріст випростав солдат з автоматом. Підніжжя улетене квітковим мереживом.

З усіх ковчиг тягнуться потоки людей. Червоні полотна прапорів тріпочуться на вітрі. По бітому степовому шляху мчить «бобик»...

Іван Сергійович Денисенко, колишній військовий лікар, полковник у відставці поспішав на урочистий мітинг. Сьогодні на Високому збираються ветерани, молодь. Серед усіх — ті, хто бився за цей хутір, хто брав участь у його визволенні. Іван Денисенко теж тоді був тут, у цьому вогненному пеклі. Хутір, зайнятий німцями, заважав, він був як більмо на оці. І треба було його вирвати будь-якою ціною. Низками подій оживали в його пам'яті далекі дні.

Він, Іван Сергійович, був тоді начальником госпітально, що стояв у селі поруч. Його хірургічна робота набула зовсім іншого змісту і смислу, ніж він уявляв її до війни. Завданням його було не тільки врятувати інших, а й вистояти самому. Він стояв за операційним столом, а до нього несли, несли і несли поранених, яким треба було врятувати, можливо, повернути майже втрачене життя. Він стояв добу, другу, третю... Очі вже злипалися, рухи ставали автоматичними. А мозок стукав: «ти повинен, ти повинен...» Ця робота здавалася йому нескінченною битвою, битвою за життя кожного.

Кожного... Лейтенант Петро Пінчук потрапив до госпітально в день, коли висота стала нашою. Обгорілий, ліва рука перебіта в лікті. А найстрашніше — осколок прошив йому щок, розтрощив щелепу і вийшов на потилиці.

Денисенко особливу увагу звернув на нього бо таке він бачив рідко. Пульс був зовсім слабким. Порадився з колегами, думка була суворію: «Навряд чи буде жити».

Пінчук марив, щось кричав уві сні. І от раптом опівночі, увесь в бинтах, він розплющив очі. Це було так несподівано, що чергова сестра кинула свій зошит на тумбочку і побігла до начальника госпітально. Коли Іван Сергійович і сестра вбігли в кімнату, Пінчук лежав непритомний.

ЛІТЕРАТУРНИЙ НАРИС

Правиця його звисала додолу.

— Що з ним робити? — ніби до себе казав, дивлячись на медсестру. — Операцію навряд чи витримає.

На підлозі валився олівець. Погляд Денисенка зупинився на тумбочці, що стояла біля Пінчукового ліжка. На обхідному зошиті чергової кривими літерами було виведено: «Я виживу... Оперуйте...»

— Як він зміг?

Надій майже не було, і все ж Іван Сергійович зробив операцію. Лікар намагався якнайчастіше навідуватися до хворого. Та сталося неочікуване: його викликали в обласний центр, тільки-но визволений від фашистів, для організації лікарень.

Так більше й не побачив лікар Пінчука. Якесь почуття не давало йому спокою, не давало йому забути здавалося б звичайного пацієнта. Точних даних про долю лейтенанта у нього не було. Від когось чув він, що після його від'їзду Пінчук помер і що поховали його на хуторі. Вже скільки разів Денисенко говорив собі про це, а десь із dna свідомості зринає думка: «Невже Пінчук загинув? Невже ця битва за життя програна?»

...Іван Сергійович виступав з промовою на урочистому мітингу — святкуванні Дня Перемоги. Сонце вже сідало за обрій. Люди розходилися, убравши братську могилу в квіти і вінки. Іван Сергійович підійшов до своєї машини. Відчинив дверця.

— Лікарю!

Денисенко зупинився.

— Іване Сергійовичу!

Денисенко повернув голову і застиг на місці. Перед ним стояв чоловік. Сиве волосся його розвіювалось. Шоку пересікав довгий шрам. З лівого плеча звисав додолу порожній рукав. Ні! Не може бути...

— Петре!

І Денисенко обняв Пінчука. Він відчув, як той своєю єдиною рукою притиснув його до себе. Денисенкові здавалося, що в тій руці неймовірна сила. Вони ще довго не могли вимовити слова один одному і стояли мовчки одні серед безкрайнього степу.

А Денисенко... Все ж він виграв і цю битву. Битву за життя радянського бійця.

Сергій КОМАР.